

Halottaink iránti kegyelet.

SÍROK KÖZÖTT.

Szeretek én bolyongani
Közöttetek sírok halottjai!
Rég porladó szívek fölött
A pázsit kétszer oly tömött
S körös-körül amerre nézek.
Halál helyett száz ifjú élet,
Azt olvasom füben, virágban,
Hogy a sírből feltámadás van.

Rég porladó szívek fölött,
Ahol a pázsit kétszer oly tömött,
Szoktam tűnődni egyedül
A túlvilági lét felül,
S ha új sírdomb előtt megállok,
Melyet benőttek a virágok,
Úgy érzem, holtakkal beszélek,
S mélázva egy rózsát letépek.

(Reviczky Gyula.)

Honvédsír a határszélen.

Egy kis határszéli falu mellett huzódik a trianoni határ egy még megmaradt darabja. Halottak napja lévén, nem mehettek ki a temetőbe halottaikhoz az emberek, mert a határt úgy huzták meg, hogy éppen a falu és a régi temető közé került. Így hát az a temető, amelybe valamikor a magyar hősokeket temették, már odaát maradt.

Kazi Bálint öreg gazda éppen két unokájával beszélget nagy szomorúan, a másodikos Pistával és az első Rózsikával. Mindketten a közeli polgári iskolába jártak.

— Hej bizony — mondta az öreg nagyot sóhajtván — szebb volt régen még az élet. Mikor még megvolt egész Magyarorszag... Mienk volt még a temető is... Mert nem nézték ezek a halottakat sem, csak jöttek és azt mondták, itt lesz a határ, aztán vége!

— Miért volt szebb akkor a Halottak napja, nagyapó? — kérdezte csodálkozva Pista.

— Azért, mert akkor az iskolából a temetőbe mentünk s ott emlékeztünk meg róluk, az elesettekről, akik a hazáért adták fiatal életüket...

— A temetőben? — kérdezte Rózsika.

— Ott a! Ott fekszik Sebestyén Gábor, aki részt vett a nagy világháborúban. Honvéd volt ő is. Úgy ment el virágos esáköval s nagy nótaszóval a faluból, hogy majd győztesen térnek vissza... Aztán egyszer haza is jött, de nem virággal... Véres virágok pirultak akkor már a mellén. Nemsokára aztán meg is halt, de legalább itthon, a hazai földön... Hát itt temették el... A tanító úr szép beszédet mondott, a gyerekek meg énekeltek. Azt hogy: „Hazádnak rendületlenül, légy híve ó, magyar...” Most meg csak messziről szabad néznünk a temetőt, ahol örök álmát alussza, szegény... Nem díszíthetjük fel többé Sebestyén Gábor sírját...